

Istorinis meilės romanas

SKLANDO
GANDAI

VIRGINIA HEATH

Labiausiai
apkalbama panelė

svajonių knygos

**SKLANDO
GANDAI**

VIRGINIA HEATH

Labiausiai
apkalbama panelė

Vilnius
2023

Versta iš: Virginia Heath,
The Viscount's Unconventional Lady, 2021
© Virginia Heath, 2021
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinių saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti
bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai
prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti
jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip
perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale biblioteka.lt.*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0901-8

© Indrė Kairytė, vertimas
iš anglų kalbos, 2023
© Ana Gorbatova, dizainas, 2023
© HQN, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

Sklando gandai, gerasis skaitytojai, apie tam tikrą didžiai gerbiamą jauną poetą ir vieno garsiausių Anglijos portretistų vyriausiąją dukrą. Ši pora Britų muziejuje vakar vėl buvo pastebėta kartu. Ar tai galėtų reikšti, kad pagaliau artimiausioje ateityje įvyks originaliosios panelės B. iš Blumsberio sužadėtuvs?..

*Šnabždesiai prisidengus vėduoklėmis
1814-ųjų vasaris*

– Ar esi visiškai tikras, kad negali to atlikti vienas? – paklausė motina, paskutinį kartą bandydama pakeisti tėvo nuomonę. Jos akys ankštoje karietos erdvėje smaigstė jį tarsi durklai. – Man tikrai nereikia priminti tau, Augustai, kad vyriausiasis sūnus... – ji nuleido balsą iki aštraus šnabždesio ir pirštu brėžė ore kiekvieną raidę: – I-Š-S-I-S-K-Y-R-Ė-S.

Feitė pavarčiusi akis garsiai atsiduso. Suerzino ir nereikalingas perdėtas motinos rūpestis, ir tai, kad bet kurios iš trijų dukterų akivaizdoje ji nepaliovė nemalonių žodžių rašiusi ore. Tarsi jos būtų per kvailos sujungti atskiras raides. Kaip įprasta, Feitės reakcijos niekas nepaisė.

– Be to, jis velnio neštas ir pamestas, – pridūrė mama, dramatiškai suvirpėdama. – Visiškai ir absoliučiai N-E-G-A-I-L-E-S-T-I-N-G-A-S.

– Aš gerai skaitau jau dvidešimt metų, – atkirto Feitė, stebėdama, kaip tėvas nusijuokia iš jos dalykiško tono. – Jei ir būčiau tokia kvaila, kad nesugebėčiau iššifruoti tavo *sudėtingo* slapto kodo, galiu patikinti, jog kiekvienas puikiai žino apie vikonto Istvudo skandalą.

Neįmanoma to nežinoti.

Visą praėjusį pavasarį ir vasarą visi tik apie tai ir kalbėjo. Juk aukštuomenei ne kasdien tenka stebėti, kaip karalystės peras skubiai teikia Parlamentui peticiją norėdamas atsikratyti žmonos, šiai nespėjus pagimdyti jų vaiko.

Kad ir kaip būtų keista, neabejotinai padedant lordo Istvudo šeimos ryšiams, gausybei seniai sukauptų turtų ir svarbioms pareigoms vyriausybėje, jis sugebėjo vargšės moters atsikratyti per šešis mėnesius. Pateikė išgalvotus kaltinimus neištikimybė vien dėl to, kad karčiai gailėjosi vedęs žemesnio už save rango moterį. Nemažas pasiekimas, kai įprastai tokių reikalų tvarkymas užtrukdavo metų metus. Daugeliui skyrybos apskritai nepasiekiamos.

Jam netgi pavyko viską užbaigti likus kelioms dienoms iki vargšės moters gimdymo. Iš tiesų buvo į ką pažiūrėti. Tiesą sakant, negirdėtas dalykas. Neįtikėtina šokiruojantis, neabejotinai nemalonus, nes nekaltas vaikas tapo neteisėtas. Ir labai įtraukiantis, sekant tai laikraščiuose. Taip stipriai, kad Feitė ši istorija tiesiog prikaustė. Jai sunkiai sekėsi nusišluoti instinktyvų pyktį, nes neabejotinai stoji į nuskriaustosios žmonos pusę. Juk ir pati kadaise buvo paskelbta netinkama kitam vikontui, galimam būsimajam grafui. Laimė, jos asmeninė gėda ir pažeminimas liko nepaviešinti. Tai buvo reikšminga tik jai pačiai.

Jos bailus, dviveidis ir beširdis gražuolis reikalavo jų santykius laikyti paslapyje. Ji, naivi, buka, jauna kvailelė, kokia kadaise buvo, lengvabūdiškai pakluso. Dabar labiausiai žeidė tai, kad tuo metu jai intrigos visai patiko. Pavogtos akimirkos, uždrausti bučiniai, net ir po jos pačios tėvų stogu, romanui suteikė gardų prieskonį. Vikontas, be abejo, žinojo, kaip vilioti nuotykių pasiilgusią, jauną, nepatyrusią merginą, kaip jai meluoti. Po šios liūdnei pasibaigusios istorijos Feitė guodė tik tai, kad brangioji šeimyna apie siaubingąją klaidą vis dar nežinojo.

Ačiū Dievui!

Kitaip ji būtų atsidūrusi lygiai tokioje pačioje prakiurusioje valtyje, kaip ir buvusi Istvudo vikontienė. Sužlugdyta ir pamesta neverto vyro, dėl kurio atsargumą paleido vėjais... Pasmerkta amžinai paniekai dėl tokio elgesio.

Akivaizdus jos ir šios beveidės, žodžio teisės neturinčios moters panašumas šiurpino. Vienintelis skirtumas tas, kad Feitei nepavyko įtikinti savo morališkai žlugusio būsimąjo grafo ją vesti. Įvertinus visas aplinkybes, veikiausiai tai buvo tik į gera, nors tuo metu Feitė ir nemanė, kad jai pasisekė. Negailestingas lordo Istvudo elgesys atrodė dar labiau pasibjaurėtinas. Kaip pasiklosi, taip išsimiegosi. Reikia turėti elementaraus padorumo kęsti tai, ką pats pasirinkai. Ypač kai esi davęs įžadus būti kartu skausme ir varge.

Vis dėlto, kad ir kaip nepritartų beširdžio vikonto nedžentelmeniškam elgesiui, Feitė negalėjo paneigti, jog jai buvo smalsu pagaliau susitikti su juo gyvai. Bohemiškas tėvų gyvenimo būdas lėmė, kad eklektiškame Blumsberio kampelyje jai teko sutikti daug skandalingų asmenybių. Dauguma jų priklausė aukštuomenei. Vis dėlto šaltas ir viską apskaičiuojantis lordas Istvudas bus pirmasis išties liūdnei pagarsėjęs žmogus. Ar jo įgimtas beširdiškumas taps akivaizdus nuo pat pirmojo žvilgsnio, o gal jis moka tai užmaskuoti? Akyla menininkė troško tai išsiaiškinti.

– Man tiesiog nepatinka tokia mintis, Augustai! Mano vargšai nervai jau dabar išstampyti, o tu nė nepradėjai tam pabaisai dirbti! – sušuko akivaizdžiai susijaudinusi motina ir sugriebė tėvui už rankovės. – Manau, būtų daug protingiau, jei jį tapytum vienas, likęs su juo dviese, užuot leidęs dukrai susidurti su jo blogiu. Todėl Feitė šiandien galėtų palydėti mane pasimatuoti kostiumo. Galbūt vėliau, po kelių savaitių, kai turėsi

užtektinai *jo* eskizų... – ji pasibjaurėjusi susiraukė, – Feitė galės saugiai piešti foną iš namų. Toliau nuo žvėriškų *Pabaisos* gniaužtų.

– Roberta, ir vėl duodi valią vaizduotei. – Tėvas puikiai žinojo, kad diena, praleista nieko neveikiant Kovent Gardeno teatre, kol soprano partijas atliekanti motina matuosius puošnius sceninius kostiumus, Feitei prilygtų pragarui. Kad ir kaip ji mylėjo savo motiną, jos itin skirtingos. – Tai labai svarbus užsakymas, mano brangioji. – Jis suspaudė žmonos ranką, norėdamas nuraminti. – Ir jau nežinia kelintą kartą noriu priminti, kad iš tikrųjų dirbu ne *pačiam* Pabaisai, o jo gerbiamam tėvui, kuris kur kas malonesnis. Per ateinančius mėnesius vienu du su vikontu praleisime tik menkutę laiko dalį.

Norėdamas tai pabrėžti jis ištiesė smilių ir nykštį, palikdamas tarp jų dviejų centimetrų tarpą.

– Menkutę dalelę. Veikiausiai dar mažesnę, jei galima spręsti pagal jo akivaizdų nesižavėjimą šiuo projektu. Kai praėjusią savaitę buvau susitikęs su šeima, lordas Istvudas neslėpė nenoro ten būti. Jo manymu, pozavimas pataikūniškiems šeiminiams portretams yra jo brangaus laiko ir energijos švaistymas.

– Drįstu teigti, kad jis taip manė ir apie savo nelaimingą žmoną.

Sąmojinga Feitės pastaba susilaukė įspėjamo tėvo žvilgsnio, akivaizdžiai sakisio: *Tu man nepadedi*. Tada norėdamas įtikti savo susijaudinusiai žmonai nutaisė skausmingą veido išraišką ir pakeitė taktiką.

– Jei Feitė man nepadės, prie tokios didelės kompozicijos užtruksiu keliais mėnesiais ilgiau. Nepaisant neseniai kilusio nelemto skandalo, tai vis dar prestižinis ir pelningas užsakymas. Būčiau kvailys, jei neatiduočiau jam visų jėgų. Ypač dėl to, kad planuojama jau daugiau nei metus, o visuomenė jau dabar gyvai aptarinėja didžiulį projekto mastą. Ritlio grafas yra karaliaus numylėtinis. Be to, jis geras ministro pirmininko *ir* užsienio reikalų ministro draugas. Jis priklauso aukščiausiam visuomenės sluoksniui, bet užuot pasirinkęs serą Tomą Lorenšą, kaip neišvengiamai daro visa aukštuomenės grietinėlė, panoro manęs. Šis užsakymas yra milžiniškas perversmas, Roberta! Esu vienareikšmiškai įsipareigojęs. Likęs be Feitės pagalbos turėčiau dirbti ilgiau, kad spėčiau užbaigti laiku ir įvykdyti kitus savo įsipareigojimus. Gerokai daugiau valandų. Kone nebūčiau namie, Roberta...

Jis akimirką nutilo, leisdamas suvokti šią realybę. Žinojo, kad jo nebuvimas trikdytų žmoną labiau nei bet kokios sąsajos su trumpalaikiu skandalu. Ambicingų tikslų siekianti Bruksų šeima savo aplinkoje taip pat sukėlė tikrą skandalą net ir be nuslėpto reikšmingo Feitės *paklydimu*. Mūrininko sūnus tapo dailininku, o manufaktūros pirklio duktė – operos dainininke. Visuomenė toleravo juos tik todėl, kad jis buvo talentingiausias dailininkas, o ji – geriausia dainininke visame krikščioniškame pasaulyje. Kylanti tėvo žvaigždė nušlavė visus varžovus, tarp jų ir įprastą Jo Didenybės tapytoją serą

Tomą Lorenšą. Dabar, Karališkajai menų akademijai jį išrinkus savo naujausiu akademiku, tai žvaigždei lemta kilti dar aukščiau.

– Be vyriausiojo lordo Istvudo...

– Prašau nuo šiol mano akivaizdoje jo nevadinti kitaip nei *Pabaisa*, Augustai! – Feitės motina neįstengė nurimti. – Turiu apie jį nuomonę ir tikrai nuo to nenukrypsiu!

– Gerai. Išskyrus bjaurųjį Pabaisą, likusieji Ritlio grafo palikuonys yra žavingi. Juk žinai, kad taip yra. Esi sutikusi juos daugybę kartų. Tiesą sakant, tai tu supažindinai mane su šia šeima ir išvelgei galimybę, antraip niekada nebūčiau ėmęsis tokio didžiulio užsakymo. Juk žinai, kad man labiau patinka įvairovė, o ne ištisus mėnesius trunkantis triūsas prie to paties kūrinio. Sakei, kad jie geri žmonės. *Įtakingi* žmonės. Sakei, kad didžiausias grafienės noras – jog jos artimiausius ir brangiausius žmones dailininkas įamžintų drobėje... įamžinčiau aš.

Nieko nuostabaus. Juk pastaraisiais metais Feitės tėvo darbai tapo paklausūs, ypač jo neformalios grupinės scenos. Nutįso ilga paveikslo laukiančiųjų eilė. Nebuvo galima paneigti, kad po Ritlio užsakymo ir neseniai įvykusio iškilimo akademijoje šis sąrašas tapo itin ilgas. Tėvo tvarkaraštis buvo perpildytas. Norėdamas pasinaudoti savo sėkme tėvas pažadėjo Ritlio grafienei paveikslą baigti iki sezono pabaigos ir didingo pokylio, kurį šeima visada rengdavo gegužės pabaigoje.

Vadinasi, neturint tinkamo pagalbininko, galinčio be vargo atkartoti jo stilių ir pasidalyti kai kuria kita našta, jam tektų šio kilnaus pažado atsisakyti. Feitė buvo perspektyviausia jo mokinė ir vienintelė, kuria pasitikėjo pakankamai, kad galėtų perduoti dalį darbų.

– Bet tai buvo prieš metus, brangusis. Nuo to laiko daug kas pasikeitė. Pasakyk jiems, jog staiga užgriuvo daug darbų, ir šis ginčas taps neaktualus.

– Roberta... – nusivylęs Feitės tėvas papurtė galvą. – Neskaitant to, kad tai būtų labai nemandagus elgesys ir galėtų katastrofiškai pakenkti mano gerai reputacijai, laikau save žodžio žmogumi. Nesutinku ką nors nuvilti. Nesvarbu, su kuo tas žmogus susijęs, ką tie jo pažįstami yra padarę. Ir nors suprantu, kad nerimauji, nes Feitė yra mūsų dukra, būtų labai nesąžininga apjuodinti visą grafo šeimą, ar ne? – Tėvas visuomet išvelgdavo kiekvieno gerąją pusę, nors retkarčiais smarkiai prašaudavo pro šalį. – Kokie būtume žmonės, jei apleistume padorius užsakovus dėl kažkokio savanaudžio veiksmų, kurių buvo neįmanoma suvaldyti? Juolab kad Ritlio grafas ir grafienė yra tikri meno mecenatai. Abu žinome, jog tokių likę nedaug. Jie nenusipelnė tokio nepagarbaus elgesio, ir aš prie to neprisidėsiu.

– Tu teisus, – sutiko Feitės motina. Ji, Roberta Bruks, buvo ištikima galybei savo atsidavusių gerbėjų nepriklausomai nuo to, ar jie vargšai, ar didikai. Ir nepaisant visų jos dabartinių nuogaštavimų dėl lordo Pabaisos ir jo skandalingų skyrybų, iš tiesų buvo kilni ir turėjo

auksinę širdį. – Visiškai teisingai... Ritlio grafas ir grafienė yra geri žmonės...

– Žinoma, kad taip! – Augustas mirkstelėjo dukrai, kartu su juo stebinčiai, kaip vyresnioji moteris dvejoja. – Be to, brangioji, Feitė bus su *manimi*. Kas jai galėtų pakenkti, akylai stebint jos pačios tėvui?

– Bet jis toks išvaizdus ir tituluotas V-E-L-N-I-A-S, o ji tokia gražutė. O kas, jei apsuks jai galvą? Aš nerimauju dėl jos D-O-R-Y-B-Ė-S.

Pritrenkta Feitė mirkstelėjo išgirdusi juokingą prielaidą. Nebuvo tokia beširdė, kad išsklaidytų dorovingos motinos iliuzijas. Nesakė jai, kad jau seniai kvailai atidavė savo brangiąją dorybę apsimelavusiam niekšui. Tuo tarpu jos tėvas prapliupo nuoširdžiai kvatotis.

– Ar visiškai išprotėjai, moterie? Mūsų vyresnėlę pažįsti geriau nei bet kas kitas. Norint apsukti jos protingą, išvalgią galvą, prireiktų gerokai daugiau nei išvaizdaus velnio. Edvardas Teitas tikriausiai gražiausias vyras Londone, o gal ir visoje Anglijoje, bet net ir jis nesugebėjo jos pavergti.

– Labai gaila! – Motina buvo įsitikinusi, jog poetas puikiai tinka Feitei, ir dėjo visas pastangas, kad jie taptų pora. Nors Feitei Edvardas patiko – jie daugelį metų buvo draugai, kol jis nusprendė, kad norėtų daugiau nei draugystės, – ji nepuoselėjo jam jokių romantiškų jausmų, nors ir stengėsi pajusti.

– Arba ne, – tarė tėvas, gudriai mirkstelėdamas Feitei. – Tai tik patvirtina mano žodžius. Jei kas ir gali duoti

atkirtį nedorajam lordui Istvudui, tai ji. Ar mūsų Feitė kada nors sugebėjo pasilaikyti mintis ar nuomonę sau?

Charakterio yda, variusi jos žaviąją motiną į neviltį.

– Visi žinome, kad esu per daug atvira, mama, ir neturiu kantrybės klausytis kvailysčių. – Daugiau Feitė tikrai to nedarys. Tuo ji be galo didžiavosi, tačiau norėjo atrodyti it atgailaujanti. – Nors tikrai stengiuosi sušvelninti šiuos nelemtus bruožus.

Akiplėšiškas melas. Nors sugebėjo būti mandagi ir prikąsti liežuvį, kiek tai susiję su tėvo verslu, jei prireikdavo šmaikštaus komentaro, su džiaugsmu jį išrėždavo. Ypač žmogui, turinčiam aukštą titulą. Ji bjaurėjosi arogancija ir pranašumo jausmu, būdingu aristokratams. Dar labiau nekentė jų įsitikinimo, kad bet kuri nekilminga moteris yra jiems tinkamas taikinys. Po to, kai būsimasis grafas sugriovė visas jos vaikiškas iliuzijas ir prieš penkerius metus iškeliavo į naujas ganyklas nė nežvilgtelėjęs atgal, ji sulaukė daugybės nepadorių pasiūlymų iš panašių *tituluotų* vyrų. Jais galėtų užpildyti visą knygą, ir nė vienos tokios užuominos ji nepaskatino. Taigi, kažgi ar galima stebėtis, kad buvo visiškai persisotinusi aukštuomenės vyrų.

– Galiu patikinti, kad greičiau pragaras užšals, nei leisiuosi to niekšo suviliojama. Nesvarbu, koks gražus jis būtų.

– Mūsų vyresnėlei suvilioti reikės daugiau nei tik gražaus veido, Roberta, puikiai tai žinai. Atmetus negarbingus niekšus, kiek padorių gerbėjų, be to dabitos

poeto, metams bėgant bandė ir nesugebėjo jos sužavėti? Ji juokingai išranki.

Dar vienas dalykas, kuriuo Feitė didžiavosi. Kartą nudegęs pasimokai, ir panašiai. Ką ir kalbėti apie tai, kad ji verčiau nusipjautų dešinę ranką, nei leistų istorijai pasikartoti.

– Na, gal ir taip... – Pažvelgusi į Feitę motina atsiduso – tikriausiai labiau iš nusivylimo vyresniosios dukters kandžiu liežuvium, o ne iš palengvėjimo, kad ji tokį turi. – Pastaruoju metu nemačiau jokių įrodymų, kad tas ciniškas požiūris į visus džentelmenus kada nors pasikeistų. – Nepaisant visko, Roberta Bruks tikėjo meile ir santuoka. Būdama Feitės metų ji jau buvo trejus metus ištekėjusi ir pagimdžiusi dvi iš trijų dukterų. Jai sunkiai sekėsi suprasti, kodėl vyresnioji dukra nenori nudžiuginti vyro savo dėmesiu, o Feitė vargu ar galėjo pateikti nepaprastai svarių priežasčių, kodėl taip atsitiko.

Motina vėl atsiduso aiškiai dvejodama, bet jau beveik pasirengusi pasiduoti.

– Manau, šiuo atveju esu pasirengusi pripažinti, kad jos nesveikas cinizmas, takto stoka ir ryžtingas atvirumas bendraujant su Pabaisa gali praversti.

– Be abejo, pravers, – patvirtino Feitės tėvas, apkabindamas žmoną ir pabučiuodamas jai viršugalvį. – Matai, tu iš tiesų nepagrįstai nerimauji, mano brangiausioji. Tam visai nėra reikalo. Juk ir be to turi daugybę rūpesčių dėl repeticijų.

Feitė linktelėjo galva, nors jie jau visą mėnesį ginčijosi, ar reikėtų imtis Ritlių užsakymo. Ryžtingai kovojant su mylima, bet užsispyrusia motina, niekada nepavykdavo jos įtikinti.

– *Così fan Tutte* taip ilgai buvo tavo svajonė, mama... Prašau, nesugadink visko nerimaudama dėl manęs. – Bruksų šeimoje svajonės ir ambicijos buvo labai svarbios. Jei abu Feitės tėvai nebūtų drįsę siekti daugiau, jie tebebūtų mūrininkai ir manufaktūros pirkliai. Gyventų sunkų gyvenimą – lygiai taip pat, kaip gyveno jų tėvai, seneliai ir proseneliai. – Turi sutelkti visas jėgas ir surengti Londone tokį *virtuoziską* pasirodymą, kad visiems užimtų kvapą. Mainais į tai iškilmingai pasižadau bet kokia kaina vengti *Pabaisos*. Jei negalėsiu jo išvengti, elgsiuosi nedviprasmiškai piktdžiugiškai, ciniškai, netaktiškai ir tiesmukai. Nepaliksiu jokių abejonių, jog nuoširdžiai jam nepritariu. Kad ir kur pasukčiau galvą, jos nenuleisiu, kad galėčiau žvelgti į ją iš aukšto. – Dėl viso pikto ji nusprendė tai pademonstruoti, pelnydama dar vieną pralinksmino tėvo linktelėjimą.

– Bauginamai išdidu, brangioji. Puikiai atlikta! Tai pamatęs, Bjaurusis Pabaisa nesupras, kas jį ištiko. Argi ji ne gąsdina, Roberta?

Atsidususi motina pagaliau linktelėjo galva.

– Na, gerai. Nenoromis pasiduodu. Tačiau tik tuo atveju, jei laikysiesi žodžio, Augustai. Dirbdamas priešio užsakymo turėsi Feitę *visą* laiką prižiūrėti. – Jos primerkto akys nukrypo į dukrą. – O tu, brangioji panele,

liaukis buvusi tokia užsispyrusi, kaip įprastai, ir leiskis saugoma! Noriu, kad abu čia ir dabar duotumėte žodį, nes kitaip neturėsiu ramybės.

Feitės tėvas susiraukė. Jo ir dukters akys susidūrė. Abu kuo puikiausiai žinojo, kad tokio pažado laikytis beveik neįmanoma. Per dvejus metus, kai Feitė retkarčiais pagelbėdavo tėvui, jiedu rado būdą darniai dirbti. Retai kada tai darydavo drauge. Antraip nebūtų atliktas joks darbas. Feitė tapydama mėgo be perstojo kalbėti arba niūniuoti, o jam labiau patiko visiška tylą, kurios dukra negalėjo pakęsti. Taigi, padėdama tėvui atlikti didesnius užsakymus ji kurdavo įnoringus ir sentimentalius fonus, dėl kurių trokštamas Bruksa paveikslas tapdavo unikalus. O tėvas, nepataisomas ir dažnai neracionalus portretų perfekcionistas, susitelkdavo į žmonių pozų ir išraiškų tobulinimą daugybėje eskizų, kuriuos vėliau palaimingoje ramybėje tapydavo pirmame plane. Dažniausiai visiškai nekreipdavo dėmesio į vargšą portretuojamąjį, kuriam būdavo sunku stovėti sustingus, kol tapytojas užfiksuodavo jį būtent taip, kaip norėdavo.

Nors jų bendros pastangos visada puikiai papildydavo viena kitą ir nebuvo galima paneigti, jog tai tobula menininkų komanda, jie itin retai tapydavo tame pačiame kambaryje. Jeigu būtų priversti tai daryti, tik laiko klausimas, kada vienas iš jų nužudytų kitą.

– Duodu žodį, laikysiu ją netoliese. – Augustas Bruksas vėl susiraukė žvelgdamas virš žmonos galvos.

Aiščiai nesmagiai jautėsi iškreipdamas tiesą. Jis jau turėjo sudaręs griežtą grafiką kiekvienam Ritlių klano nariui – ir tai tik parengiamiesiems eskizams. Jų bus daugiau. Visada būdavo daugiau. Smulkmeniškas pasiruošimas kūrybiniam procesui tėvui buvo būtinas, o Feitei patikdavo tapyti įkvėptai mūzų.

Suvokdama, kad motina žiūri tiesiai į ją, Feitė pabandė nutaisyti raminamą šypseną.

– O aš pažadu niekada nesitraukti toliau nei per kelis metrus nuo tėčio, kol namuose bus Pabaisa. – Jei dvidešimt ar trisdešimt metrų ir plytinę sieną galima pavadinti „keliais metrais“.

Jų karietai sustojus prie Ritlio grafo įspūdingo namo Grovnerio aikštėje, laukiantis liokajus atidarė jos duris. Feitė skubėdama pasprukti kone iššoko. Būgštavo, kad ką tik išmaldautas leidimas nebūtų atšauktas. Tai, kaip prie jos prisijungti skubėjo tėvas, rodė, kad jis taip pat baiminosi ar netekti išpešto sutikimo, ar nuodugnios apklausos, kuri galiausiai atskleistų tiesą. Stovėdami vienas šalia kito jiedu nutaisė vienodas šypsenas. Modami išlydėjo karietą ir sutartinai atsiduso iš palengvėjimo, šiai dingus iš akių.

– Nekenčiu jai meluoti.

– Formaliai tu nemelavai, tėti. Aš visada *būsiu* šalia.

– Ir formaliai bet koks pasiteisinimas, kuris prasideda žodžiu *formaliai*, yra iš esmės problemiškas ir vargu ar pakankamas teisme. Santuokoje ir nutylėjimas

laikomas melu. Meldžiuosi, kad vieną dieną tau pavyktų pakankamai ilgai išlaikyti burną užčiauptą ir apkvailinti dorą, nieko neįtariantį vyrą. Gal ves tave nespėjęs sužinoti, kad esi tikra ragana, kurios verčiau vengti. Tada suprasi, kaip viskas sudėtinga.

– Verčiau liksiu ragana. – Tai buvo patikimas ginklas jos arsenale, užkertančiame kelią nepageidautinam vyrų, laikusių aristokratijai nepriklausančią merginą lengvu grobiu, dėmesiui. – Nebent, žinoma, brangioji mama yra teisi ir gražuolis V-E-L-N-I-A-S stebuklingai apsuks man galvą, priversdamas pamiršti, kas esu.

– Manau, tai taip pat tikėtina, kaip ir tai, jog man pavyks nuolat tave prižiūrėti. Net pats Visagalis negali padaryti tokio didingo stebuklo, jei esi pakankamai įsiutusi. – Tėvas nukreipė į ją įspėjamą žvilgsnį. – Todėl, prašau, neik ten nusiteikusi kovai, Feite. Išskyrus lordą Pabaisą, ši šeima – tikrai geri žmonės. Pasibaisėčiau, jei juos įžeistum. Atmink, atvykome čia kaip profesionalai, todėl tikiuosi, kad elgsiesi profesionaliai, nepaisant to, ką jauti. Net ir susierzinusi.

Feitė šiek tiek įsižeidusi susiraukė. Darbą visada atlikdavo profesionaliai. Vos kartą parodė, ką slepia apgaulinga išorė. Ir tai tik todėl, kad tas senas pozuotojas ėmėsi nederamai priekabiauti, jai maišant dažus.

– Gal neprieštarausi, tėti, bet tai visiškai nereikalingas priminimas. Žinoma, būsiu gerų manierų ir profesionalumo įsikūnijimas. Lygiai kaip *visada*. Net prie paties Pabaisos.

Po akimirkos tylos tėvo veido išraiška sušvelnėjo.

– Tai išties nereikalingas priminimas, ir aš atsiprašau. Atleisk, Feite. Bijau, kad praleidus santuokoje ketvirtį amžiaus mano galvoje skamba tavo motinos balsas ir... – jis apmestinais suniurzgėjo. – Na... laikraščiuose skelbta tiek daug baisių istorijų apie lordą Istvudą. Kas galėtų tave kaltinti, kad susidarei apie jį tvirtą nuomonę? Juolab kad pats turiu nemažai tokių nuogaštavimų, o mums susitikus jis nepasistengė jų išsklaidyti. Įtariu, ateinančius tris mėnesius su juo susidūrę abu turėsime prikąsti liežuvius.

Liokajai išvadavo atvykėlius nuo jų naštos. Norėdama nutraukti nedidelį ginčą Feitė paėmė tėvą už rankos. Nepriekaištingais marmuriniais laiptais sekant paskui tarnus pritildė balsą iki šnabždesio:

– Kalbant apie lordą Pabaisą, kaip manai, ar šiandien jis pagerbs mus savo draugija? – Po visko, ką buvo apie jį girdėjusi, Feitė negalėjo nuslėpti susidomėjimo. – Pripažinsiu, nekantrauju įsitikinti, ar šis velnias iš tiesų turi ragus.

– Aš jų nemačiau, galbūt juos pasitrumpino dilde?

– Manau, kad būtume visiškai tikri, turėsime patikrinti, ar jo batuose nesislepia kanopos.

Jų visiškai nederama tyli diskusija staiga baigėsi, kai priėškambaryje pasitiko sumanus vyresnysis liokajus. Vikriai pakabinęs atvykėlių apsiaustus palydėjo į svetainę. Ten juos tuoj pat pasitiko besišypsantis Ritlio grafas, išsišiepusi grafiėnė, dvi švytinčios suaugusios

Labiausiai apkalbama panelė

jų dukterys, kiekviena šalia savo malonaus vyro. Dvi ne mažiau žavios linksmos anūkės kikenė ant žaislais nukrauto persiško kilimo. Apibendrinus, puiki nuoširdaus draugiškumo apraiška.

Atokiau nuo visos šeimos kambaryje šalia židinio stovėjo aukštas vyras. Jis buvo juodaplaukis, pačiomis žaliausiomis akimis, kokias Feitei kada nors teko regėti. Niūrus vyro žvilgsnis būtų sutraukęs net šviežiausią pieną. Nepaisant nemalonios grimasos, pirminis motinos vertinimas neabejotinai teisingas.

Bjaurusis lordas Istvudas pasirodė esantis gražus velnias – jei tik tau patinka velniai.

Laimė, Feitė jais nebesižavėjo. Nei su ragais, nei be jų. Deja, kažkoks viduje tūnojęs velniūkštis sujaukė jos protą ir užvaldė liežuvį. Tą akimirką, kai jo stambus delnas mandagiai paspaudė jos ranką, liko visiškai pamirštas pasiryžimas visą laiką elgtis mandagiai ir profesionaliai. Vos tik keistas jo pirštų karštis prasismelkė pro jos pirštinę ir privertė nervų galūnėles nevaldomai dilgčioti, Feitė sugebėjo netyčia išstarti tiksliai tai, ką galvojo:

– Lorde Istvudai, tiek daug apie jus skaičiau. Jūsų labai tikiuosi, kad bent jau kuri nors dalis nėra tiesa.

Sudomino? Pirkite knygą
LABIAUSIAI APKALBAMA PANELĖ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Sklando nuogirdos, kad trys meniškos prigimties seserys
puolė į glėbį trims liūdnei pagarsėjusiems lordams.
Nekantriai laukiame naujienu, kaip viskas
klostysis toliau.

**SKLANDO
GANDAI**

*Liūdnei pagarsėjęs vikontas
Ir labiausiai apkalbama panelė...*

Siaučiant karui su Napoleonu, kelerius metus dirbęs diplomatu lordas Istvudas nenori grįžti į Londono aukštuomenę. Po skandalingų skyrybų jis užsitraukė nešlovę ir aplinkiniams kelia pasipiktinimą. Norėdamas sustabdyti įsisukusį paskalų malūną, jis turėtų vesti tylią aristokratę. Tačiau jo dėmesį prikausto drąsi, energinga dailininkė Feitė Bruks. Jie visai netinka vienas kitam į porą. Tai kodėl Feitė traukia jį lyg naktinį drugį į liepsną?

